
نمبر و بو دواچار ریگام کهوتوه دهورو بهری کولانه که، دین لهشم بووه به بزماره کهی جاران و موگناتیسی خانووه که به کیشی کرد. نه گهرچی وهك جارانی دی نه مزانی نه مه بی هووده ییه. کهچی خوم بوراگیر نه کرا، ههنگاوی پهلم تا تا وهك نیچیریکي ماندوو گهیشتم، وهستان و ریمان دوو دیمه نی نامو بوون و ههلیان سله ماندومهوه. وینه که گورابوو، نهك ته نیا شوینی تاقه خانووه که، به لکوو سه رانهری خانووی نه مبر نهو بهری کولانه کهیش بی شوینه وار بوون، وهك ماله بهك به سه ر چال و چولی به رانهری نزمی توپه له قوریکدا هاتیت له گهله زهویه که دا په کسان کرا بوون، چاوم ههلهخت، زهینی له نوی پشکوتوویم رمانی باره زووی دهرکیشا، ویستم هه رهیچ نه بیت سنووری نهو کونه یادگار به دوزمه وهو جیای بکه مه وه. کهچی وینه کان لیل و ته ماوی بوون، که سه ریکي زیندوو به ناخما داچوری، رفیک... پاشان سوزیک جیگای گرتنه وه، دوو دلوب فرمیسک ویستیان زه فسر به ناو چاوم بهرن، به لام بروسکه یهك تهری کردن، خانووه کان، کولانه که، شیوه لوکه کهی نهو دیو. باخه بهر لاکه، شوینه واره و نبوه کان، هه موو بیوونه کوشک و ته لاری رهنگاله می و، باخاتیک گوله کانی دانسقه و چاوغهش بوون. من ریواریکي شه کهت بووم، بوو حه سانه وه لامدا. له بهر کوشکیکدا وه ستام، کچیکی ته واو پیگه یشتووی سوورکار سه ری هینایه دهره وه پاشان هاته سه ر جه سه ری کولانه که، هه ر نه ت وت - کالی - ی دایکیه تی. له بهر ده م کوشکه کهی شوین مالیکی تر دا کوریکي گه نم رهنگی تازه هه لچوو که هه ر له خومی نه کرد وه ستابوو، بی شاگا که ویتوونه چاو چاوین و بزوه ناماره کردن. که میان بینی نه سله مینه وهو نه شوینه که بیان گوری، دیمه نه که ته واو حه ساندیمه وه چونکه ههستم کرد هه موو شوینه واره کونه کان بایان لی دیته وه.

۱۹۸۴

دیمه نیکه له چیر وکیکی دریزی ته واو نه کراو به ناوی (گه ران به دواوی دیمه نه ونبوه کاندان)

چیرۆك

عوسمان : زرننگ

« نه بوو نه واس، نه بوو نه واس... که نار دیجله و دارو دره خته کانی... گازینوینک و جولانه و توو دوسته کهت... جریوه و جووکه و نه غمه می مهل و بولبوله کان... نه بوو نه واس، نوخه ی بو ده مه و عه سران و خورشواو شه و تا درنگت... پۆل پۆل و وودوو هاتوچوی خوشه ویستان و دوست و دلداران له ربی ره وه کانت دا، له په نا دره خته بالا بهرزه کان دا، له سه ر کورسی به لاکیشی له کان، له ناو جیمه ن و سه رزه گیاه کهت دا... نه ی په یکه ره که؟... خواوه ندی مه ی و خوشی و رابواردنه!... نهو پیکه ی دهستی، سه رچاوه و کامه رانی به... نه و خانمه ی دینی په یمانی پی دام نیستانه و نه بوو نه واس که و توتنه ربی... ده بیت منیش له کاتی خوی دا بیگه می... هه ر له جیگاکه ی دووینیمان دا ده نشینه وه، له گازینوی (گومی شین)... به زانی خودا تا له و گازینوی به له که نار دیجله دا، که بای شه مال باری به نه گریجه و په رچه می دوسته کهت ده کات: ده که وینه سه ر هه واو هه وهس و، گیانت ده بیت به لانه ی هه زاران خوتوو که... تو خودا ژبانیک نه گه ر به خوشی و رابواردن نه ی به یته سه ر، ج نرخیکی هه یه؟... هیچ نه وه ناهینیت به شتی لاوه کی به وه خوت ماندوو بکه یته... بخوو، بخوره وه، بشوشه، رابویزه... ژبانته هه ر جاریکه و دوو باره نایته وه:

تا ئیستا ههشت جار به ولاتانی دهره وه دا گه راوم. له تامی هه موو
جوره خوشی ییکم چهشتوو. . . خانمه کهی دوینی. . . نای چ
دهست بازیکه! . . . هه ژیمرویه، ئیتر لئی ناپرسه وه. من نهو جوره
ئافره تانه وه کو کراس دهیان گۆرم. . . یان رۆژیک، یان دوو رۆژ له گه لیان
دهبم. وه که دهستووری کون. . . باوی عهشق و عهشق بازیی دوورو
دریز نه ماوه. ئیستا وشه ی خوشه ویستی مانای رابواردنه. نه گه
خوشه ویسته کهت دا چند جار یک رابویره، ئیتر بی یلی: بای بای.
نای، وته کانی خانمه کهی دوینی میسکی تیک داوم:

- کهمال، نهوی شانازی به رهگه و ریشه به وه نه کات، مروفیکی
سه ره بر زنی به! . . .

ده تو خودا وه ره ئافره تیکی ره وشت نزم هم قسه زلانهت له گه ل دا
بکات.

نهو دی بچکوله بهی تا ده می لایه تیم ژیانم له کووچه و کولانه
تهنگه به ره کانی دا به سه بر برد. . . هیچ خوشی ییکم تی دا نه دی. رۆژه کانی
ژیانم بی تام و نه گۆر و وه که یه ک بوون. ده ئیستا له م شاره گه وره به دا به
ئاره زووی خوم ده ژیم و، به هه موو ئاواتیکی خوم گه یشتووم. خاوه نی
قه مهری نووی و خانوو و پاره ی له بانق دا نووستووم. . . ئیتر بو ده بیت لیره
خوم به نامو بزانم! به ئاره زووی خوم راده بویم و، کهسی ینم نالیت چی
ده کهیت؟ . . . له کووی وه هاتوویت؟ . . . له شاریکی وا گه وره دا کهس به
که سه وه نیسه. . . نازانم له پیناوی چی دا ده بیت شانازی به دی

سه دمالی یه که مانه وه بکه م؟ . . . هه ره له بهر نهوی خه لکی نهویم و،
جیگای له دایک بویمه؟ خوا ده زانیت ئیستا ماوه، یان نه ماوه؟ . . . پازده

ساله به جیم هیشوو. به لام له گه ل نهوش دا وته کانی خانمه کهی
دوینی بیرو هه و هه ستمی شله قاندوو! . . . ده میسک به
نه بوونه واس، ده دهیت و. . . ده میسک یادی دیسه که تان
ده که یته وه! . . . راسته نه بوونه واس شوینیکی خوشه. به لام خو
چهند جی له خو شتر و گرنگتر دیوو. . . چ له دهره وه ی ولات و ج له م
شاره ش دا. . .

- نه ها نه ها. . . ئاگات له خوت بیت، خه ریک بوویت قه مهره کهت به و
ته کسی به دا به دهیت! . . . «چی بکه م له دوینی وه خه یالم چه نجال بووه! . . .
وته کانی ئافره ته که وه کو بیشت به میسکم دا نووساوه! . . .

له دانیشته که مان دا باسی زۆر شتمان کرد له دوا یی دا وتی: من به
ناچاری هاتوو مه ته هم شاره. . . زرووف و رۆژگار هیناومی! هه ره چه نه

ژیاتیکی تیر و ته سلی تی دا به سه ره ده بم. به لام له گه ل نهوش دا هه
دلیم بو نه شوینه لی ده دات و، ئاواتی بو ده خوازم که تیا ی دا
له دایک بووم و، ژیا نی مندالیم به سه ره بر دووه.

یکه نینم به وته کانی هات. . . ینم وت: «جا که ئیره بو تو باشتره. . .
ئیتر بیر له شوینی یشتوو بو ده که یته وه؟! . . . ده سا من نه وه پانزه ساله
له و کورده واری به دا دیسه کهی خومانم به جی هیشوو وه، هه ره
به خه یالیشم دا نایهت. . . له چاوی دا دیار بوو به سووکی ییکه وه تی
روانیم و، وتی: «دره خت به بو نهی نهو زه وی بهی که رهگه و ریشه ی
تی دا دا کوتاوه. . . خوی راده گریت و، به ره و ئاسمان هه ل ده چیت. نهو
مرفه ی شانازی به زه وی به که ی وره گه و ریشه که ی خوی به: نه کات
هه رگیز سه ره بر زنی به.»

نهو تیر و توانجه ی تو وره ی کردم. . . خه ریک بووم به ناشیرینی
وه لامی بده سه وه. به لام داوا ی لی بو ردنی لی کردم: «بم بووره، نهو
وته به په ندیکه هه موو کهس ده ی زانیت. . . نه شم زانی تو وا بیت ناخوش
ده بیت. . . ببووره.»

- له دوینی وه میسکم و رووژاوه! . . . تو بلیت ههستی نهو ئافره ته
ره وشت نزمه له ههستی من به رتر بیت؟! . . . زۆر چاکه. . . نهوا له
کانی خوی دا گه یشته گازی نی (گومی شین). . . ناخو ژنه که
هاتیت؟ . . .

- به لی کاکی خاوه ن گازی نو، منم (که مال)
- ببووره، نهو خانمه ی خوینی له گه لت دا بوو. . . که میسک له مه و پیش
داوا ی کرد هم نامه یهت بدهینی و، خوی رۆیشت.

- ده بیت هم نامه یه ی چی بیت؟! . . . ده بوا یه نه مر و ش پیکه وه
بووینایه، با تیرم لی بخوار دایه.»

- سو پاست ده که م. . . نامه که م بده ری. . . نه رکت کیشا.
«بزاتین خاتوون له نامه که ی دا چی ده لیت؟»

«. . . نامه یهت بیه ریزی پیاوینی خاوه ن بیره و باوه نزم. . . بویه له
ئیستا به دواوه: بای بای.»

«- نای له م ژنه م که ربازه. . . له دوینی وه چی بی کردم!! دهه لی له داخ دا
هه زار جینیوی بو بئیرم. . . نه نه. . . ملی ریزی بو که ج بکه:»

تییی:

هم چیر و که م له سالی (۱۹۸۸) دا نووسیوه.